

A piactér zsivaja úgy hömpölygött Aura körül, mint egy folyó, amely magával sodorja a fáradt utazót. Az elf lány igyekezett lépést tartani a tömeggel, vállát időről időre meglökte egy siető kereskedő, lába elé gyermekek szaladtak, akik színes szalagokat árultak. A szünni nem akaró hangzavarban – dobok ritmusa, kofák kiáltásai, állatok bégetése – mégis élesen kivált egy hang. Egy ismerős férfihang köszöntötte őt, de Aura még időben felismerte a Loyalty kitűzöt, így inkább még mélyebbre húzta a fején a köpenye csuklyáját, és egy furcsa szárnyas alak mellé lépett, hogy takarásban legyen.

Aura egyre idegesebben húzta össze köpenyét, és ahogy a magas alak válla felett hátralesett, hogy követi-e őt a régi csapattársa, összeakadta a tekintete a hirtelen jött védelmezőjével. Az idegen emberszerűnek tűnt, mégis valami nyugtalanító volt rajta. Első pillantásra egyszerű embernek nézett ki: kissé borostás arca, fáradt, de határozott tekintete nem árult el semmi rendkívülit. Csakhogy a hátából két méretes, barnásan csillogó szárny terpeszkedett ki, amelyek úgy ütötték-vágták a körülötte haladókat, mint egy túl nagyra nőtt madár ideges rebbenései. A morcos morgások, dühös hessegetések végig kísérték útjukat.

Aura már nem volt benne biztos, hogy jó döntés volt egy ilyen feltűnő alak mellé szegődni, meg aztán a szárnyas tekintete zavart volt és gyanakvó, ezért az elf lány úgy érezte meg kell magyaráznia a helyzetet, ezért mutatóujját a szája elé tette, és a hátuk mögé lesett.

Maga is meglepődött azon, hogy az idegen milyen gyorsan megértette a helyzetet, mert szárnyait még jobban széttárta, úgy, hogy Aurát teljesen eltakarta, és beszélni kezdett, halk dallamos hangon, amit a lány alig értett, mert a szíve zakatolt, és még mindig arra figyelt, hogy követik-e még.

– Hogy érted, hogy te egy sárkány vagy? – csúszott ki a száján, amikor végül megnyugodott, és kezdte érteni, hogy miről beszél a megmentője.

A tömeg hömpölygött körülöttük, néhány járókelő bosszúsán nekik ütközött, de a férfi szemében nem volt zavar: nyugodtan, sőt kissé gőgösen felelt.

– Láthatod a szárnyaimon, de éjjel visszaváltozom sárkánnyá.

Aura hitetlenkedve összevonta a szemöldökét. A történetek, amelyeket gyerekkora óta hallott a sárkányokról, félelmetes, romboló szörnyetegekről szóltak – nem olyanokról, akik itt toporognak a piactéren, szárnyukkal akaratlanul is lökdösve a kofákat.

Mielőtt bármi mást mondhatott volna, valaki nekiütközött hátulról, és majdnem fellökte, majd sodorták őket tovább; az emberek és más népek véget nem érő áradatként

hömpölyögtek, mindenki a saját útját törte, látszólag céltalan, mégis egyetlen ritmusban lüktető mozgással a tér közepén magasodó angyalszobor felé. Aura érdeklődve bámulta a hatalmas kőszobrot, de hamar rá kellett jönnie, hogy Narig városának piacterén nincs hely a báméskodásra. Ha az ember túl sokáig áll egyhelyben, pillanatokon belül elsodorják. A lány nagyot sóhajtott, és körbenézett, hogy most merre induljon.

Gyomra hangosan korgott, amikor a levegőben megérezte a frissen sült kenyér, a fűszeres húsok és az édes sütemények illatát. Elhatározta, hogy enni fog valamit, és a sör sátrak felé indult. Egyetlen szabad asztalt pillantott meg, és afelé vette az irányt.

– Nem értem, miért nem mész vissza ahhoz, aki átváltoztatott téged. Biztosan vissza tudja csinálni! – mondta Aura, amikor rájött, hogy a szárnyas alak követi.

Siettek elfoglalni az egyetlen szabad asztalt, de nem vették észre, hogy egy vörös szakállú törpe már ott ült, és próbálta jelezni, hogy a hely foglalt.

– Sokat fizettem azért, hogy emberré változtasson az a szélhámos, de valami félresikerült, mert itt vagyok ezekkel a szárnyakkal... Visszamentem hozzá, de most dupla összeget kér, hogy visszaváltoztasson... – mondta kétségbeesetten, minden szavából keserűség csöpögött. Úgy beszélt, mint aki egyszerre szégyelli és gyűlöli a helyzetét. Kényelmetlenül fészkelődött, mert valahogy a szárnyai sehogy sem akartak a helyükre kerülni. A mögötte ülő ork vadul hadonászott, hogy a szárnyak ne érjenek hozzá, amitől elégedetlenkedő morajlások hallatszottak körülöttük.

Most, hogy leült, Aura kíváncsian felnézett a szoborra. Az angyal kezeit az ég felé nyújtotta, mintha mennyei gondviselést hívna segítségül a város számára, amely kétségkívül rászorult erre. Ez a kőbe vésett felemelő gesztus csodálattal töltötte el a lányt. Az ősi templom büszkén emelkedett a szobor mögött, tornyai méltóságteljes őrként vigyáztak a lenti nyüzsgő piacra, árnyékot vetve maga elé.

Aura azon tűnődött, vajon hogyan lehet bejutni a templomba, hiszen a kereskedők még a hatalmas kapu előtt is sűrögtek-forogtak, a bejáratát teljesen eltorlaszolva. A nagy zajban szőnyegetek és kelméket terítettek szét, tele értékes árukkal: a törpék drágaköveikkel és kovácsoltvas termékeikkel, míg az elfek finom varázsfűszereket és különleges gyógynövényeket kínáltak. A sötét elfek titokzatos kristályokat és mágikus talizmánokat mutattak be, míg az orkok hatalmas kardokat és páncélokat árultak, ezzel is kifejezve erejüket és harci tudásukat. Az emberek ügyesen alkudoztak, és mindent eladtak, ami csak az útjukba került.

Gondolataiba mélyedve csak arra tudott gondolni, hogy legalább árnyékuk van, majd a félig ember, félig sárkány alak felé fordult.

– Segíteni akarok neked, de eltiltottak a varázslástól!

– Úgy érted nem gyógyíthatsz? – kapta fel a fejét Balek. – Láttam a köpenyeden a gyógyítók jelét, tudom, hogy milyen varázslataid vannak!

– Nem, egyáltalán nem használhatok semmilyen mágiát huszonegy napig... – Letette a tarisznyáját az asztalra, és csak akkor vette észre az asztal másik végében ülő törpét.

– Köszönöm, hogy megkérdezted, a hely foglalt. Várok valakire. Kérlek, ne üljetek ide – a törpe feje teljesen bevörösödött, szakálla szinte lángolt a haragtól.

Mindketten meglepetten meredtek a rá.

– De hiszen az előbb még nem voltál itt! Láttál itt valakit? – kérdezte a félig sárkány zavarodottan.

Kérdőn nézett az elf lányra, de ő csak vállat vont, mert figyelmét közben teljesen elragadták az illatok. Gyomra hangosan tiltakozott a tétlen várakozás ellen, és egyre türelmetlenebbül kereste a pincér tekintetét a forgatagban. A frissen sült kenyér, a fűszerek és a húsok csábító aromája csak azt az érzést erősítették benne, hogy milyen éhes.

Aura kereste a pincért, de annyira reménytelennek érezte, hogy bárki is odajönne, hogy jobbnak látta, ha maga intézkedik.

– Szeretnétek valamit? Inkább bemegyek rendelni.

– Ha már ilyen kedvesen kérdezi a kisasszony... – emelte fel a hangját a vörös szakállas – Egy jó hideg sör mindig jól esik! – arca ellágyult egy pillanatra, de aztán rögtön visszavette sértett, mogorva álarcát.

– Én is kérek sört! – vágta rá a szárnyas lelkesen, mintha ezzel is jelezné, hogy ő bizony marad.

Aura kelleetlenül bólintott, de valójában örült a hirtelen jött társaságnak, arra gondolt, hogy így jobban el tud rejtőzni a kellemetlenkedő Loyaltysoktól, és elindult befelé.

A helyiség szűknek tűnt a rengeteg asztaltól és a hangoskodó vendégektől. A levegő fülledt volt, megtelt sör, fűszeres hús és izzadság szagával. Pincérek próbáltak egyensúlyozni tálcáikkal, kiabálva törtek utat maguknak a tömegben, de többnyire hiába – mindenki egyszerre akart rendelni, mintha az idő is sürgetné őket.

Aura bizonytalanul araszolt előre, törékeny alakja szinte elveszett a nagydarab férfiak, harsány asszonyok és vihogó lányok között. Amikor végre sikerült megállítania egy pincért,

az csak futólag pillantott rá, és a következő másodpercben már máshol járt. Aura aprónak és törékenynek érezte magát közöttük, de végül összeszedte a bátorságát, és előrehajolt.

– Három korsó sört kérek! – mondta, a hangját épp csak túlkiáltva a z sivajon.

A csapos, egy mogorva, köpcös férfi, biccentett, majd hamarosan eléje csúsztatott három habzó korsót. Aura szíve megkönnyebbülten dobant: legalább ez sikerült! Sietve tette hozzá:

– És ennivalót is kérnénk! Húst, kenyeret, bármit, ami van!

A hangzavar elnyelte a szavait. A pincér bólintott ugyan, de olyan gépiesen, hogy Aura biztos volt benne: egy árva szót sem hallott abból, amit mondott.

Óvatosan átölelte a három sört, és már érezte, ahogy a hideg ital átnedvesíti a köpenyét.

Sóhajtott, majd óvatos léptekkel, a korsókat szorosan magához szorítva araszolt vissza a tömegben. Minden pillanatban attól tartott, hogy valaki belé ütközik, és elárasztja őt és a fél piacot sörrel, de végül győztesen ért vissza az asztalukhoz, mintha egy egész csatát vívott volna meg

Az asztalnál a törpe épp fennhangon méltatlankodott.

– Ha egy törpét látsz, rögtön azt gondolod, hogy árus? Ez a legtipikusabb sztereotípia, és rettenetesen sértő! – dörmögte a szárnyasnak, aki kissé értetlen arccal próbálta kimondani a szót.

Aura mélyet sóhajtott, majd leült. – Ez reménytelen, rendeltem ételt is, de szerintem megöregszünk itt, olyan lassú a kiszolgálás...

– Te tudod, mi az a sztereo... izé? – kérdezte Aurától, küzdve a szóval.

– Sztereotípia... de mindegy, hagyjuk. Egyébként küldetésen vagyok. Várok valakire, aki híreket hoz, úgyhogy meg kell kérjelek, hogy hagyjatok magamra! – próbálkozott újra a törpe, remélve, hogy sikerül mégis elküldenie őket.

– De hiszen rendelt neked! Micsoda hálátlan...

Mindketten dühösen néztek rá.

– Rendben, de amikor Sessom megérkezik, vele privát beszédem lesz. Megértitek, ugye? – suttogta a törpe. Sessom nevét úgy ejtette ki, hogy közelebb hajolt hozzájuk, majd körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, senki sem hallotta meg őket.

– Sessomra vársz? Ismerem őt, a királyi őrsegnél van. Nem mondhatnám, hogy jó barátok vagyunk, de találkoztam már vele. Kissé fennhordja az orrát, de hát... a király emberéről van szó. – A szárnyas arca felderült, mintha hirtelen valami nagy lehetőség nyílt volna meg előtte.

– Milyen küldetésben vagy? Biztos a királyhoz kapcsolódik! Beveszel minket is? Szívesen segítünk, és... tudod... egy kis pénz mindig jól jönne a jutalomból.

– Minket? – kapta fel a fejét Aura. – Én nem mondtam, hogy menni akarok bárhová! Nekem itt van dolgom!

– A közelemben kell lenned – felelte a félig sárkány eltökélten. – Ha lejár a büntetésed, csak te tudsz visszaváltoztatni.

A törpe közben a piacteret figyelte, mert a kavargó tömeg hirtelen megbicsaklott. Mintha egy láthatatlan kéz félresöpörte volna az embereket, az árusok és a vevők önkéntelenül szétnyíltak. – Ott van! – kiáltotta, kezét magasra emelve, hogy minél jobban integethessen Sessomnak.

Egy magas, sudár alak közeledett feléjük könnyed léptekkel. Szőkésbarna haja aranyló fényben villant a délutáni nap alatt, és minden mozdulatában volt valami zavarba ejtően természetes magabiztosság. Nem lökdösődött, nem tört utat magának – a tömeg mégis megnyílt előtte, mintha ösztönösen éreznék, hogy helyet kell adni neki.

Aura rosszállóan ingatta a fejét. – Hogy a fenébe csinálja? – mondta félig csak magának. – Mintha maga a város hajolna meg előtte.

A nők sóvárgó pillantásokkal követték az érkezőt, néhány férfi pedig elismerően biccentett, bár szemükben ott bujkált az irigység. Sessom alakja túl sok figyelmet vonzott ahhoz, hogy bárki közömbös maradhasson.

Pillanatokon belül ott termett előttük. A piactér zaja egy szempillantásra elnémult körülöttük, mintha a világ maga is visszatartotta volna a lélegzetét.

Aztán a sodró nyüzsgés újraéledt, a dobok hangja, az árusok kiáltásai és a fűszerek mámorító illata ismét betöltötte a levegőt, folytatva a látszólag céltalan nyüzsgést.

Sessom sármos, gyakorlott mosollyal biccentett a társaságnak. Tekintete végigsiklott a törpén, a félsárkányon, majd megállapodott Aurán, mintha mérlegelné, mennyire biztonságos itt beszélni. A tekintetét aztán ismét a törpére szegezte, és sokat sejtető mosoly kúszott az ajkára.

– Tobi, öreg barátom! – köszöntötte a törpét, kezét rázva vele, és elégedetten körbenézett. – Remek! Látom, találtál magadnak társaságot is! – Szeme felcsillant, ahogy a szárnyas felé fordult. – Balek! Még mindig nem találtál senkit, aki visszaváltoztatna?

Balek, aki eddig próbálta összehúzni magát, hogy a lehető legkisebb helyet foglalja el a padon, most kihúzta magát, úgy üdvözölte a katonát:

– Nem bizony, akiket eddig találtam, mind rengeteg pénzt kértek. De van remény, mert itt van Aura... – mutatott a mogorván üldögélő elf lányra. – Ő majd segít rajtam, ha lejár a tilalma.

Aura felkapta a fejét. – Tessék? – de a hangját elnyelte a zivaj, és csak egy fáradt sóhaj maradt utána. Már ereje sem volt tiltakozni. Mikor döntötték el, hogy ők egy csapat, és hogy ő bárkit is visszaváltoztatna? Talán, amikor a szobrot bámulta, vagy amikor bement az ivóba?

Sessom a lány felé fordult, udvariasan meghajolt, és kezét csókolt neki. Aura zavartan nyújtotta a kezét, nem értette, mit akar tőle ez a jóképű fiatalember. Aztán Sessom leült a szárnyas alak mellé, és bámulni kezdte Aurát, szeme összeszűkül, ahogy ízlelgette a nevet. – Aura... mintha hallottam volna már rólad. – Sima állát simítva, tekintete elidőzött a lányon. – Igen, most már emlékszem. Nem te voltál az, aki... nos... kissé túl korán teleportálta el a Loyalty csapatát? A csata kellős közepén?

Aura ujjai megfeszültek a korsó fülén. – Ha nem cselekszem azonnal, most sírhant alatt pihennének. – Hangja halk volt, de rezgett a feszültségtől.

Sessom nevetett, de nem bántóan, inkább könnyed élcélődéssel. – Talán. De a történetet máshogy mesélik. És hidd el, a birodalom inkább szeret mulatni, mint hálálkodni. És ezen az ügyön nagyon jól mulatnak.

A lány lehajtotta a fejét, hogy eltakarja arcát. Nem akarta, hogy lássák, mennyire szíven ütötte a megjegyzés.

Más körülmények között az elf lány örült volna ennyi figyelemnek. De volt valami beképzelt és lekezelő a király katonájában, ami idegen volt számára, teljesen más volt, mint akikkel eddig találkozott.

– Úgy érted, rajtam nevetnek... – dűnnyögte maga elé.

– Ó, még csak azt sem tudják, ki vagy. Ha a helyedben lennék, nem emlegetném túl gyakran az eltiltást. És ha nem a Loyaltyról lett volna szó, valószínűleg nem is kaptál volna büntetést. De ezt is könnyedén elintézik Sol talpnyalói. Szerintem megérdemelték. Ha én lennék a helyedben, azt mondanám, szándékosan tetted! – kacsintott a lányra.

Aura sietve kortyolt a korsójából, hogy legyen ideje visszanyerni a hidegvérét. Aztán felpillantott Sessomra, és igyekezett könnyedebb hangot megütni

– Nem tudnál inkább az egyik pincérnek kacsintani? Már egy örökkévalóság óta várunk az ételre, de semmi nem történik; ez a hely egy katasztrófa. Mindjárt éhen halok! – terelte el a beszélgetést Aura.

Sessom rögtön kihúzta magát, mintha küldetést kapott volna. – A kedvenc kis elfem kedvéért bármit! – felállt, és olyan hangerővel rikkantotta el magát, hogy több asztalnál is elhallgattak: – Pincér!

Három felszolgáló egyszerre indult el, mintha díjat osztanának annak, aki előbb odaér. A legfürgébb egy széles mosollyal és meghajlással várta a rendelést. Sessom széles mozdulattal rendelt:

– A hölgy már rendelt, de még nem kaptuk meg, szóval kérünk egy négyfős tálát minden jóval, vagy inkább három hússal és egy vegetáriánussal, igaz? – nézett körbe kérdően. Végül mindhárman a lányra néztek várakozón.

– Nem vagyok vegetáriánus, ha rám célozol – mondta Aura.

– Nem? Akkor egy négyfős tál legyen, és gyorsan!

A pincér eltűnt, miközben siettében véletlenül több embernek is nekiment.

Tobi kihasználta a csendet, és Sessomra szegezte a tekintetét, és próbált diszkréten érdeklődni: – Megtudtál valamit arról a személyről?

Sessom lassan az asztalra tette a kardját, mintha ezzel is jelezné: most nem katona, hanem barát. – Nem hinném, hogy titokban kellene tartani. Ha valóban meg akarod keresni, szükséged lesz egy csapatra. Onerbe kell mennetek.

– Oner? – Balek szemöldöke felszaladt. – Ott nem igazán rajonganak a törpékért...

Sessom bólintott. – Pontosan. És van még valami. Hallottam, hogy valóban... – rövid szünetet tartott, mintha keresné a szavakat – ...senki sem tud róla már fél éve.

A zsivajban végre feltűntek a pincérek, kezükben roskadásig rakott tálcákkal. Az egyik majdnem nekiment egy széknél, de az utolsó pillanatban félrerántotta a rakományt. A másik elakadt egy vendég könyökében, míg végül mindegyik tál az asztalra került.

Sültek illata lengte be a levegőt, friss kenyér, fűszeres zöldségek, és gőzölgő raguk.

Aura volt az első, aki villámgyorsan nyúlt a legközelebbi tányér után. Szinte remegett a keze, ahogy belemarkolt a kenyérbe. Nem is vágta, csak letépett egy nagy darabot, és mohón harapott bele.

Balek félrebillentett fejjel figyelte. – Hé, lassabban. Még megfulladsz. Mikor ettél utoljára?

Aura nem válaszolt, csak gyorsabban rágott, mintha attól félne, hogy elveszik tőle a falatot. A szárnyas továbbra is Aura habzsolását figyelve, végül is csak letett egy darab húst a tányérjára, és aprókat csipegetve evett.

– Szóval, miről szól ez a küldetés? Tényleg komolyan gondoltam, hogy segítek. De kíváncsi vagyok, van-e jutalom is; eléggé le vagyok égve – érdeklődött Balek.

Szavai közben féloldalas mosollyal nézett a többiekre, de valójában Aurát figyelte. A lány mindkét kezében egy-egy csirkecomb szorongatott, és felváltva harapott belőlük.

– Azt is megtudjátok, de előbb halljam, velem tartotok-e? – dünnyögte Tobi, miközben falatozott, majd mindhárman a lányra néztek kérdően.

Aura abbahagyta a mozdulatot, és teli szájjal értetlenül kérdezte: – Most mi van?

– Segítesz nekem a küldetésben? Ez a kérdés – felelte Tobi, kissé ingerülten. Aura szája tele volt, így helyette Balek válaszolt.

– Mit csinálna? Gyógyítani nem tud, szabad, így csatlakozik hozzánk.

Aura lenyelt egy falatot, és megtörölte a száját. – Elnézést, de azért én is beleszólhatok, nem? Nem azért jöttem a fővárosba, hogy rögtön csapatba verődjek bárkivel. Különben is már elegendem van a csapatokból! Terveim vannak. Harcolni akarok tanulni, és ehhez mestert keresek.

Balek felnevetett. – Ez a terved? Ennyi? Nem gondolkodtál valami kevésbé... veszélyesben?

A lány szeme összeszűkül, most ő lett ingerült, és a félig rágott csirkecombbal hadonászott.

– Ne keverj bele! Nem akarok senkinek a játékába belekeveredni. Azért jöttem ide, hogy a saját utamat járjam.

Balek széttárta szárnyait, amennyire a szűk hely engedte. – Akkor miért ülsz még mindig itt velünk? – kérdezte félig gúnyosan. – Miért nem a mestert hajkurászod?

A lány szeme szikrázott, de nem válaszolt. Kezével a templom felé intett, ahol az árusok elbarikádozták a bejáratot, pont azt a helyet, amin át Aura bejuthatna a mentorához.

A feszültséget Sessom oldotta fel: felemelte korsóját, és egy korty után mosolyogva így szólt: – Nézd, senki nem kér tőled végleges döntést. Pihend ki magad, beszélj a papokkal holnap reggel, intézd, amit akarsz. De szerintem már eléggé belekeveredtél az ügybe.

Tobi bólintott. – Ez így fair. Nekem is idő kell átgondolni.

Balek vállat vont, de nem vitatkozott. – Addig is, maradok a közeletekben. Jobb társaságban, mint egyedül, nem?

Aura fújta egyet, de már nem szállt vitába. Volt abban valami, amit Balek mondott. Mégiscsak jobb társaságban.

Bár Tobi meg volt győződve arról, hogy butaság lenne bevonni a két különös alakot a küldetésébe, el kellett ismernie, hogy nincs ideje hirtelen csapattagokat toborozni.

– Mondanám, hogy megfizetem a fáradozásaitokat, ha segítettek, de még én sem tudom, miért kell oda mennünk – nézett kérdően Sessomra.

– Nos, igen, szóval azt pletykálják, hogy Morte egy lány miatt ment oda, és azóta nem tért vissza – mondta Sessom.

Aura megállt a mozdulatban. A húsdarab visszacsúszott a tányérra. – A trónörökösről beszélsz? Őt kell megkeresnünk?

– Így van. – Sessom tekintete komolyabbá vált. – És ha igaz, hogy Sol a trónt akarja, akkor nem biztos, hogy érdekében áll, hogy a bátyja előkerüljön.

– Ez furcsa – mondta Tobi. – Egy lány miatt? Ez nem vall Mortéra.

Balek azonban nem értett egyet vele. – Mi ebben a furcsa? Ha valaki szerelmes lesz, nem menne a szerelme után?

– Nem is ez a része furcsa, hanem az, hogy több mint fél éve eltűnt, és azóta semmi hír róla. Most, hogy az apja súlyosan beteg, ott kellene lennie mellette. Talán érdemes lenne kideríteni, hogy Sol küldött-e valakit utána – vetette fel Tobi.

A kis társaság hirtelen komorrá vált, egyszeriben megérezték a helyzet súlyosságát.

Tobi ráncolt homlokkal dőlt közelebb Sessomhoz. – Ha jól értem, azt mondod, Solnak... talán köze lehet Morte eltűnéséhez?

Sessom ujjai a pohara peremén játszottak, mintha kerülni akarná a közvetlen választ. – Én csak annyit mondtam, hogy nem sürgeti a bátyja hazatérését. És most, hogy az apjuk beteg, Sol kezében minden hatalom.

Aura hátradőlt, két tenyerével szorítva a korsót. – Szóval lehet, hogy nem is akarja, hogy megtaláljuk Mortét. – A szeme villant, de inkább düh, mint félelem ült benne. – Akkor mi értelme az egésznek?

Tobi bólintott, és Sessom is egyetértett.

– Hát ezt éppen nem tudjuk, ezek csak feltételezések.

– De ha kiderül, hogy Sol már küldött valakit, hogy megkeresse, akkor az egész küldetés felesleges lenne – folytatta Aura, és maga sem tudta miért kissé csalódott lett. Lelke mélyén érezte, hogy a terve a harci képességei kapcsán butaság, de nem jutott jobb az eszébe, amivel a tilalom alatt foglalkozhatna.

Sessom bólogatott: – Ez igaz. Akkor megpróbálom kideríteni, hogy van-e titkos keresés.

– És addig mit csinálunk? – kérdezte Tobi. – Hol találunk meg?

– A Kék Macska Fogadóban szálljatok meg. Jó hely, biztonságos, és nem kérdeznek sokat. Ha hírt hozok, ott kereslek benneteket.

Balek felhorkant. – Napnyugtakor visszaváltozom sárkánnyá, ezért tegnap a városkapun kívül, a híd alatt aludtam. De az a hely tökéletes nekem; mulatságos nézni, ahogy a halászok próbálnak szörnyhalakat fogni.

– Nos, erre én is kíváncsi lennék! Szívesen megnézném a szörnyhalakat. Morte imádott horgászni..., de az már régen volt...– szomorodott el Tobi.

Balek vállat vont. Aura nem szólt semmit, de érezte, hogy sodródik a többiekkel, és ezt már cseppet sem bánta.

**

Már sötétedett, amikor elbúcsúztak Sessomtól, és elindultak a városfalon kívüli tó felé. Úgy döntöttek, elkísérik Balekot az éjszakai szállására a hídhhoz – Tobi azért, mert kíváncsi volt a szörnyhorgászatra, Aura pedig azért, mert még sosem látott ilyen közélről átalakulást.

Balek sietett; nem akart a városban átváltozni. Ez már előfordult vele korábban, és elég kellemetlen élmény volt, amikor mindenki őt bámulta, és a hátára akartak ülni, hogy lovagoljanak rajta.

A városfalon kívül a friss levegő és a lágy szellő kellemesen hűsített, csiklandozta az arcukat és a hajukat. A város állandó nyüzsgése itt alig hallatszott, helyette a békák kuruttyolása és a rovarok zümmögése töltötte be a levegőt.

A tavat több híd is átszelte, és a legmesszebbi felé vették az irányt. A víz sekély volt, így kényelmesen leülhettek alá anélkül, hogy vizesek lettek volna.

Alighogy letelepedtek, az utolsó napsugarak is elbúcsúztak tőlük. Aura éles szemekkel figyelte a szárnyas lény minden mozdulatát.

Először enyhe remegés futott végig Balek testén, mintha egy láthatatlan erő keringene benne. Ahogy az alkonyat sötétje egyre inkább beborította a környező tájat, Balek teste úgy kezdett átalakulni. Először a körmei nőttek meg és váltak élesebbé, mintha sárkánykarmokká alakulnának. Emberi bőrét lassan fényes pikkelyek borították be, amelyek csillogva ragyogtak a víz tükrében.

Ahogy az átalakulás folytatódott, Balek teste növekedett, izmai megduzzadtak, és a testvonalai erőteljesebbé váltak. A hátán lévő szárnyak hatalmasra nőttek, és megcsillantak a víz tükrében. Fülei megnyúltak, és apró, érzékeny pikkelyek jelentek meg a végeiken.

Az átalakulás csúcán Balek arca teljesen fénylő pikkelyekkel borítódott be, amelyek szikrázó aranyszínt öltöttek. Szemei úgy ragyogtak, mint két gyöngy a sötétben, és hosszú, vicsorgó fogak bukkantak elő a szája sarkában.

Végül Balek teljesen sárkánnyá alakult – egy aranyszínű, csillogó lény ült előttük.

– Gyönyörű! – kiáltott fel Aura, még tapsolt is a csodálattól.

A sárkány azonban elégedetlen volt; arcán szomorúság és csalódottság tükröződött.

– Pont ez az! Nem akarok gyönyörű lenni. Sokkal inkább lennék egy félelmetes szörnyeteg, amitől mindenki elmenekül már a puszta látványomtól is. De nézzetek rám! Olyan vagyok, mint egy aranyos kis lény, akit mindenki meg akar simogatni, vagy csiklandozni akarja a csillogó pikkelyeimet...– Balek hátrébb lépett, mert az elf lány már nyúlt is volna a szóban forgó pikkelyek felé. – Ne is jusson eszedbe! – mordult fel Balek mérgesen.

Aura megtorpant. – Csak egy kicsit! Kérlek, csak kíváncsi vagyok, milyen érzés!

– Ne, kérlek, ne! Utálom, ha hozzám érnek engedély nélkül – mondta, miközben szúrós pillantást vetett a lányra. Közben Tobi is csodálta a sárkány káprázatos színeit.

– Ebben igazad van! Én is utálnám, ha idegenek akarnának simogatni! – A törpe kényelmesen elhelyezkedett a sárkány mellett, és nekidőlt a híd lábának.

– Jól van, rendben! – sóhajtott Aura. – De azért neked dőlhetek? Olyan puhának tűnsz!

A sárkány lefeküdt, hatalmas karmokkal borított mancsaiba fektetve a fejét. – Ha akarod, nem bánom...

A lány közel ült a sárkány fejéhez, kényelmesen nekidőlt a vállpáncéljának. – Neked is kényelmes így? – kérdezte a sárkányt.

– Nyughass már, de most már ne mocorogj! – mondta Balek, majd amikor a lány már megtalálta a legkényelmesebb pózt, folytatta: –Látod az embereket a túloldalon? Horgászni készülnek.

Jó volt, hogy a híd alatt rejtőztek, úgy hogy takarásban voltak, de mégis láthatták a kis tábori tüzeket és az izgatott embereket, akik a túloldalon készülődtek.

Ahogy a tó egyre sötétebbé vált, a horgászok gondosan előkészítették a szörnyhalak fogására szánt csalikat. A parton összegyűlve csendesen beszélgettek és nevettek, miközben néhány bunkósbot is előkerült.

– Vajon milyen csalikat használnak? – kérdezte Tobi.

– Teljesen mindegy, ezek a szörnyhalak okosabbak, mint gondolnánk. Csak akkor kapják el őket, ha a hal is úgy akarja; eddig úgy tűnt nekem, hogy még sosem sikerült egyet sem fogniuk. De majd meglátjátok, vicces lesz! – kuncogott Balek.

Egy kis vézna fiú, a többiektől eltérően vállán köpennyel, mindenkit megelőzve, gyorsan bedobta a horgászbotját a vízbe. Míg a többiek türelmesen vártak, hogy kapás legyen, ő minden mozdulatot izgatottan figyelt, készen állva az ugrásra. Nyilvánvaló volt, hogy első alkalommal horgászik. Néhány társa nevetve ugratni kezdte.

Aztán amikor Aura már majdnem elaludt, hirtelen hatalmas csobbanás törte meg az éjszaka csendjét. A kis horgászfiú botja erőteljesen megrándult. Egy óriási szörnyhal akadt a horogra,

és azonnal kezdetét vette a küzdelem. A fiú elkezdte húzni a botot, és több horgász is a segítségére sietett. De a szörnyhal erősen ellenállt, majdnem a vízbe rántva őket.

Majd hirtelen a hal kiemelkedett a vízből, és apró lábai ellenére szokatlanul gyorsan a fiú felé iramodott.

– Mondtam nektek, ugye? Mindig a leggyengébbet szemeli ki! – Balek felemelte a fejét, hogy jobban lássa az eseményeket.

A horgászok megpróbálták bunkóikkal eltalálni a hal fejét, de az könyörtelenül üldözte a fiút a tó körül. A fiú futtában egyre gyakrabban fordult hátra, és kétségbeesetten varázslatokat vetett a szörnyhal ellen, de a pánikban varázslás miatt folyamatosan elvétette a célt. A szörnyhal továbbra is kergette, ügyesen kikerülve a varázsló kísérleteit és a többi horgász bunkósbotjait.

– Ő egy varázsló? – kérdezte Aura, összeszűkülött szemmel, álmosan, de érdeklődve figyelve az eseményeket. A varázslófiú és a szörnyhal egészen közel kerültek hozzájuk, megkerülve őket hátulról, majd üldözve egymást a tó körül.

Végül, amikor visszatértek a többi horgászhoz, azok már csapatba tömörülve várakoztak, hogy lecsapjanak a halra. De mielőtt elérhették volna, az visszaugrott a vízbe.

A kimerült fiú összeesett a parton, míg a horgászok, néhányan nevetve, mások mérgesen, újra nekiláttak előkészíteni a botjaikat.

– És ez így megy egész éjjel – mondta Balek. – Mindig a legszerencsétlenebbet veszi célba, és az ő csaliját kapja el.

– Ilyet még sosem láttam! Örülök, hogy veled jöttünk! Sokkal izgalmasabb, mint a Kék Macska féllábú énekese – válaszolta Tobi.

Ahogy telt az idő, és a horgászok egyre álmosabbá váltak, a sárkány is elbóbiskolt; Aura már egy ideje horkolt, amikor Tobit is elnyomta az álmot.

**

Majdnem hajnal volt, amikor Sessom alakja feltűnt. Felébresztette Tobit.

– A fogadóban is kerestelek titeket; azt hittem, visszamentetek – mondta a katona, miközben elmélyülten tanulmányozta az aranyszínű sárkányt.

– Vissza akartunk menni, de elaludtunk itt – válaszolta Tobi, miközben felült. Aura mellette aludt, fejét Balek oldalának támasztva.

– Hogy kerültem ide? Úgy emlékszem, a falnak dőltem – motyogta Tobi.

– Van egy rossz hírem. Sikerült beszélnem a király orvosaival. A királynak sosem mondták el, hogy Morte eltűnt, így nem is kerestetik őt. Megpróbáltam közel kerülni Solhoz és

megkérdezni az apródjait. Ők sem tudnak semmiről, ami arra utalna, hogy bárki is keresné. Szóval az egyetlen nyomunk Oner és az a lány, akinek valami gyümölcs a neve...

– Komolyan? Így fogjuk keresni őt? Még a lány nevét sem tudjuk? – Tobi mogorva volt, mert elgémberedett a nyaka, bár a sárkány oldala elég kényelmes volt.

– Arra gondoltam, hogy veletek tartok. Amúgy is túl sok kérdést tettem fel az udvarban. Ha Mortenak ellenségei vannak, biztosan gyanús lettem a sok kérdéssel – mondta Sessom, miközben leült melléjük a híd alá, és figyelte a horgászokat. – Fogtak valamit?

– Á, semmit! Látnod kellett volna...– Aztán elkezdte mesélni neki, hogyan üldözte a hal a horgászokat.

**

Aura arra ébredt, hogy a párna, vagy az a dolog, amin feküdt, remegett. Felült, és látta, hogy Tobi és Sessom beszélgetnek, miközben Balek emberré változott. Ez az átalakulás sokkal gyorsabb és kevésbé volt látványos. Olyan hatást keltett, mintha a sárkány összement volna, és Balek ott ült elégedetlen arccal, mintha neki semmi sem tetszene.

– Hogy lehet, hogy ruhát viselsz, amikor emberré változol? – kérdezte Aura.

– Jó kérdés. Gondolom, ez a mágia része, de hálás vagyok érte, hogy így van. Képzeld el, milyen lenne, ha még ruhát is keresnem kellene magamnak – felelte Balek, miközben megigazította a kabátját.

– Indulhatunk? – javasolta Tobi, hangjában izgatottsággal. – Sessommal arra gondoltunk, hogy mielőtt elindulnánk, beszerezhetnénk a piacon egy kis ellátmányt.

– Rendben van, de ne ugyanoda menjünk, mint tegnap; a csirke nem volt rendesen átsütve – jegyezte meg Aura.

– Pedig elég sokat ettél belőle! – nevetett Sessom.

A piac nyugodtabb volt, mint előző nap; az árusok éppen kezdtek kipakolni. Aura gyorsan kihasználta, hogy a templom bejárata még nem volt elbarikádózva.

– Bemegyek a templomba. Mindjárt jövök – mondta, és nem várta meg a többiek reakcióját, már el is tűnt.

A hatalmas kétszárnyú ajtó meglepően könnyen nyílt, felfedve egy hűvös, dohos belsőt. Halvány fáklyafény vetett táncoló árnyékokat a falakra. Az egykor élénk freskók mostanra megfakultak és elmosódtak, de néhány arcot még fel lehetett ismerni. Aurának úgy tűnt az imbolygó fényben, hogy őt követik tekintetükkel. Egy vékony, beteges kinézetű pap kukucskált ki az oltár mögül.

– Miért jöttél, kedvesem? Eltévedtél? – motyogta alig hallhatóan.

Aura közelebb lépett az öregemberhez, aki előbukkant a takarásból, és összefont kezekkel szemlélte a lányt. A lány kissé megijedt az öregember túlzottan intenzív pillantásától, amely végig mérte törekeny alakját. Hosszú szőke haja még a halvány megvilágításban is ragyogott, kék szeme pedig feltűnően csillogott. Otthon, az elfek között nem kapott sok figyelmet; minden lány így nézett ki, mint ő. Itt a királyságban meg kellett szoknia, hogy a szépsége miatt megbámulják.

– Szerintem jó helyen járok. Gyógyító vagyok... vagyis voltam, mert huszonegy..., vagyis most már csak húsz napra eltiltottak. Azért jöttem, hogy megtudjam, hogyan fejleszthetném a harcos képességeimet. Eddig csak a gyógyítást tanultam – mondta Aura.

Az öregember továbbra is mosolygott, miközben a lányt vizsgálta.

– Kedvesem, ha a helyedben lennék, megvárnám azt a húsz napot. Menj haza az elfekhez addig. Nem való egy ilyen törekeny kis teremtnak, hogy egyedül legyen itt a nagyvilágban, főleg gyógyító képességek nélkül; mi jó sülni ki ebből? – rázta a fejét.

– Hallottam már olyan gyógyítókról, akik kiváló harcosok is. Azt gondoltam, most lenne itt az ideje, hogy erre is koncentráljak – mondta a lány makacsul.

– Igen, az élőholtak ellen kiváló lennél, de csak ellenük. Mint láthatod, ez a város már megkezdte az enyészetbe való süllyedését. Minden pap inkább elköltözött egy másik városba, most, hogy a király ilyen súlyosan beteg... és a királyság sorsa ilyen bizonytalan... Én vagyok az egyetlen, aki maradt. És a te ügyedben nem tudok segíteni... – hajtotta le a fejét a pap, de még mindig Aurára pillantott.

– De mégis, milyen hasznomat vehetnék a társaim Morte keresésében, ha még harcolni sem tudok? – kérdezte Aura remegő hangon, amit félelem és kétely keveréke töltött meg.

A pap azonban mintha felvidult volna, ahogy a trónörökös nevét meghallotta, és a lány rögtön tudta, hogy ezt nem kellett volna elárulnia, de most már késő volt.

– Tudod mit? Segítek neked. Várj itt egy pillanatot! – majd a kis öreg ismét eltűnt a fal mögött. Aura értetlenül nézett körbe a hideg, kísérteties helyen. Úgy tűnt neki, mintha árnyékokat látna, de valójában csak a fáklyák táncoló fénye volt az. Amikor azonban már biztosra vette, hogy az öregember csak így akarta lerázni, lépéseket hallott maga mögött. A pap mosolyogva tért vissza, kezében egy nehéz, fém medállal, amely bőrszíjra volt fűzve.

– Ezt jól őrizd meg, és ne mutasd meg senkinek. Menj Goddarba. Ott van egy régi tanítványom a templomban... már a nevét is elfelejtettem... – kezdte vakarni a fejét. – Mutasd meg neki ezt a medált; tudni fogja, hogy én küldtelek.

Aura hunyorogva próbálta kivenni, milyen szimbólumok voltak belevésve a nehéz fémbe.

– Trigor... ez a neve, ne felejtsd el! Csak neki mutasd meg! – tette hozzá a pap.

Az öreg túl közel jött, mintha még mondani akart volna valami fontosat, és a lány még a rossz leheletét is érezte. Gyorsan hátrált egy lépést, mert megijedt, megköszönte a segítséget, és sietve távozott. Valamiért megborzongott az öregember furcsa mosolyának látványától.

Amint kilépett a templomból, és hunyorogva próbált hozzászokni a hirtelen fényhez, társait keresve, hirtelen meglátta Tobit, aki futva érkezett felé, megragadta a karját, és sietve húzta magával. Mögöttük Balek futott, ügyetlenül egyensúlyozva szárnyaival, ügyelve, hogy ne ütközzön az árusokba.

– Mi történt? Miért kellett rohannunk? – kérdezte Aura, amikor áthaladtak az északi kapun, és Tobi megállt, hogy levegőt kapjon.

– Úgy tűnik, követnek minket – mondta a törpe, visszanézve. – Sessomnak igaza volt; túl sokat kérdezősködött Mortéról. Észrevette, hogy fekete csuklyás alakok követnek minket, és csak annyit mondott, hogy találkozzunk a Sárkányvölgy bejáratánál, majd elfutott.

– Miért pont ott? – rázta meg a fejét Balek.

– Le tudja rázni őket, ugye? – aggódott Aura.

– Úgy hiszem képes rá, de jobb, ha mi sem kockáztatjuk meg, hogy lelepleződjünk a városban – Tobi hangjából aggodalom csendült. – Lehet, hogy már megláttak minket. Gyorsan kell mozognunk, és a Sárkányvölgy felé kell indulnunk.

Narig környékét mezők és erdők tarkították, és ahogy egyre távolabb kerültek a fővárostól, a köves út hamarosan keskeny földúttá változott. Útközben gyönyörű kék virágok nyíltak. Aura ismerte őket; olyanok voltak, mint az ő otthonában, az elf faluban. Mindig csodálta őket, azt gondolva, hogy csak a szülőföldjén vannak szép tájak, míg más területek fenyegetőek és szürkék, ahogyan mindig is tanították neki. De nem, mindenhol ugyanazokkal a növényekkel és állatokkal találkozott. És így a világ egyre otthonosabbá vált számára.